

Förordning (1970:495) om utländska varumärken m.m.

Näringsdepartementet

Ändringar införda t.o.m. SFS 1995:1299

1 § Söker någon, som icke driver näring i Sverige, registrering av varumärke, skall av honom ej krävas sådant bevis (hemlandsbevis), som avses i 28 § varumärkeslagen (1960:644), om hans hemland är

1. stat som är ansluten till Pariskonventionen den 20 mars 1883 för industriellt rättsskydd i den lydelse som fastställts i Lissabon år 1958,

2. stat som är ansluten till artiklarna 1-12 i Pariskonventionen i den lydelse som fastställts i Stockholm år 1967, eller

3. någon av följande stater, nämligen Brasilien, Canada, Island, Folkrepubliken Kina eller Nya Zeeland.

Som hemland anses den stat, där näringsidkaren har ett verkligt industri- eller handelsföretag. Äger näringsidkaren ej sådant företag inom någon till Pariskonventionen ansluten stat, räknas som hemland den stat, där han är bosatt, eller, om han icke är bosatt inom någon konventionsstat, den bland dessa stater där han är medborgare. Förordning (1979:677).

2 § Söker någon, som är hemmahörande i stat ansluten till Pariskonventionen, registrering av varumärke, som är registrerat för honom i hemlandet, får märket registreras i Sverige så som det är registrerat i den främmande staten.

Vad nu sagts skall icke gälla, om varumärket

1. är av beskaffenhet att göra intrång i rätt som här i riket förvärvats av annan än sökanden,

2. saknar egenartad karaktär eller är sammansatt av tecken eller benämningar som i handeln kan tjäna till att ange varans art, beskaffenhet, mängd, användning, pris eller geografiska ursprung eller tiden för dess framställande eller som blivit vanliga i gängse språkbruk eller i lojalt och konstant handelsbruk här i riket, eller

3. strider mot sedlighet eller allmän ordning eller uppenbarligen är ägnat att vilseleda allmänheten.

Vid bedömande av varumärkets registrerbarhet enligt denna paragraf skall hänsyn tagas till alla föreliggande omständigheter och särskilt till den tid och omfattning märket varit i bruk.

Ansökan om registrering av varumärke, som kan registreras endast med stöd av denna paragraf, liksom ansökan om förnyelse av sådan registrering, skall åtföljas av hemlandsbevis, även om sådant bevis på

grund av 1 § eljest icke erfordras.

3 § Har ansökan om registrering av varumärke gjorts i främmande stat, som är ansluten till Pariskonventionen, och sökes varumärket registrerat här i riket inom sex månader från det att skyddet först söktes i sådan stat, skall den här ingivna ansökningen i förhållande till andra ansökningar eller med hänsyn till skedd användning av andra kännetecken anses gjord samtidigt med ansökningen i den främmande staten. Detsamma gäller om varumärket angivits i sådan ansökan utom riket som registreringsmyndigheten finner särskilda skäl att jämställa med ansökan i konventionsstat.

För att komma i åtnjutande av prioritet enligt första stycket skall sökanden, innan beslut fattats om ansökningens kungörande enligt 20 § varumärkeslagen (1960:644), skriftligen begära prioritet med uppgift om var och när den återopade ansökningen gjordes samt, så snart det kan ske, lämna uppgift om den återopade ansökningens nummer.

4 § Registreringsmyndigheten kan förelägga sökanden att inom viss frist styrka begärd prioritet genom att inge dels bevis av den myndighet som mottagit den för prioritet återopade ansökningen om dagen för ansökningens ingivande och om sökandens namn, dels av sistnämnda myndighet bestyrkt kopia av ansökningshandlingen och, i förekommande fall, därvid fogad bild som visar varumärket. Den förelagda fristen får ej utlöpa tidigare än tre månader från ingivandet av ansökningen här i riket.

Efterkommes ej föreläggande enligt första stycket, får prioritet ej åtnjutas.

5 § /Upphör att gälla U:960101/

Bestämmelserna i 13 § lagen (1970:412) om otillbörlig marknadsföring skall äga tillämpning med avseende på främmande stat, som är ansluten till Pariskonventionen eller till Madridöverenskommelsen den 14 april 1891 angående undertryckande av oriktiga eller vilseledande ursprungsbeteckningar på handelsvaror.

5 § /Träder i kraft I:960101/

Bestämmelserna i 57 § marknadsföringslagen (1995:450) skall tillämpas på en främmande stat, som är ansluten till Pariskonventionen eller till Madridöverenskommelsen den 14 april 1891 angående undertryckande av oriktiga eller vilseledande ursprungsbeteckningar på handelsvaror eller som är medlem av Världshandelsorganisationen. Förordning (1995:1299).

6 § Pariskonventionen, som reviderats bl. a. i Haag år 1925, i London år 1934, i Lissabon år 1958 och i Stockholm år 1967, gäller på nedan angivet sätt mellan Sverige och följande främmande stater och områden, nämligen

vad angår artiklarna 1--12 i Stockholmstexten: Algeriet, Amerikas förenta stater med territorier och besittningar, Puerto Rico inbegripet, Australien, Barbados, Belgien, Benin, Bulgarien, Burundi, Centralafrikanska republiken, Cuba, Danmark med Färöarna, Egypten, Elfenbenskusten, Finland, Frankrike med departementen Guadeloupe, Guyana, Martinique och Réunion samt territorier på andra sidan haven, Gabon, Ghana, Grekland, Guinea, Guinea-Bissau, Hongkong, Irak, Irland, Israel, Italien, Japan, Jordanien, Jugoslavien, Kamerun, Kenya, Kina,

Kongo, Demokratiska folkrepubliken Korea, Republiken Korea, Libyen, Liechtenstein, Luxemburg, Madagaskar, Malawi, Malaysia, Mali, Marocko, Mauretanien, Mauritius, Mexico, Monaco, Nederländerna jämte Nederländska Antillerna och Aruba, Niger, Norge, Polen, Portugal med Azorerna och Madeira, Rumänien, Rwanda, Schweiz, Senegal, Sovjetunionen, Spanien, Storbritannien, Surinam, Sydafrika, Tchad, Tjeckoslovakien, Togo, Trinidad och Tobago, Tunisien, Tyska demokratiska republiken, Förbundsrepubliken Tyskland, Uganda, Ungern, Uruguay, Vatikanstaten, Vietnam, Zaire, Zimbabwe, Österrike samt Burkina Faso.

vad angår Lissabontexten: Argentina, Bahamas, Cypern, Filippinerna, Haiti, Iran, Malta, Nigeria, Tanzania samt Zambia,

vad angår Londontexten: Canada, Indonesien, Island, Libanon, Nya Zeeland, San Marino, Sri Lanka, Syrien samt Turkiet,

vad angår Haagtexten: Brasilien samt Dominikanska republiken. Förordning (1988:1559).

7 § Till Madridöverenskommelsen är anslutna följande främmande stater och områden: Algeriet, Brasilien, Bulgarien, Cuba, Dominikanska Republiken, Egypten, Frankrike med departementen Guadeloupe, Guyana, Martinique och Réunion samt territorier på andra sidan haven, Irland, Israel, Italien, Japan, Demokratiska Folkrepubliken Korea, Libanon, Liechtenstein, Marocko, Monaco, Nya Zeeland, Polen, Portugal med Azorerna och Madeira, San Marino, Schweiz, Spanien, Sri Lanka, Storbritannien och Nordirland, Syrien, Tjeckoslovakien, Tunisien, Turkiet, Tyska Demokratiska Republiken, Förbundsrepubliken Tyskland, Ungern samt Vietnam. Förordning (1980:317).
